

Te iubesc, București, dar...

Te iubesc, București, dar...
Mi-e silă să te mai respir, București!
Tu nu ai nicio vină.
Decât una, poate:
n-ai protestat când
ți-au fost îngropate comorile.
Când mă plimb
printre aceste imitații ale turnului Babel,
pot să mă uit în jur cât vreau.
Din trei priviri,
patru sunt sufocate de betoane.
Ochii mașinilor luminează
și ne fac în ciudă
prin ceața pe care tot ele o împrăștie.
Oamenii îndrăgesc griul din pereți,
de pe pereți,
pereți și gratii, în general,
pentru că au uitat
cum e să fii fericit și să râzi galben,
cum e să fii trist și să plângi albastru,
cum e să urli a nervi în roșu.
Cine ne-o fi închis
în închisoarea cu chip de evoluție?
Cine ne-o fi lăsat
să ne cântăm falsa fericire
înfășurați în panglicile parfumului de gunoi?
Vreau să deschid ochii unor orbi.
Dar ce orbi?!
Ce orbi?!
Ei nici ochi nu mai au, săracii.

Diana Savu

